

1 Uudistuminen

Vapautettuani itseni alempien maallisten huolien siteistä tunsin nyt korkeamman ymmärryksen ilahduttavan henkeäni.

Tällainen vapautuminen ei kuitenkaan ollut tapahtunut hetkessä.

Syvällä sisimmässäni ymmärsin, kuinka vaikeaa minun oli ollut jättää taakse kotini ympäristö ja kestää vaimoni ymmärryksen puute sekä rakkaiden lasteni mielipide-erot¹.

Olin varma, että pyyteettömät ja voimakkaat henkiystävät olivat auttaneet surkeaa ja vajavaista sieluraukkaani tällaisessa tärkeässä siirtymävaiheessa.

Aikaisemmin huoli vaimostani oli lakkaamatta kiduttanut sydäntäni, sittemmin olin hyväksynyt sen tosiasian, että hän oli syvästi sitoutunut toiseen aviomieheensä, eikä minulla ollut muuta tehtävissä, kuin etsiä uusia mielenkiinnon kohteita.

Niinpä olikin, että tapahtumien edistyessä huomasin hämmästyneenä perusteellisen muutoksen itsessäni.

Elin itseni löytämisen iloa. Tähän mennessä olin elänyt kuin kuorensa kätkössä oleva nilviäinen, joka ryömiessään ympäriinsä mudassa oli unohtanut luonnon ylevän loiston. Olin kuitenkin vakuuttunut, että suruni oli muokannut henkistä kehitystäni kuin raskas kuokka, jonka iskuja en heti ollut ymmärtänyt. Tuo kuokka oli murtanut aikaisempien turmeltuneiden näkemysteni kuoren ja oli vapauttanut minut. Henkinen kehoni oli altistettu äärettömän hyvyyden auringolle. Olin alkanut nähdä korkeammalle kurottautuen yhä pidemmälle.

Ensimmäistä kertaa tarkastelin vihollisiani hyväntekijöinäni. Olin taas alkanut vieraillla maallisen perheeni luona. En vierailut siellä enää kotiympäristöni isäntänä vaan työntekijänä, joka rakastaa työtään siinä työpajassa, johon elämä on hänet määrännyt. En enää nähnyt vaimoani kumppaninani, joka oli epäonnistunut minun ymmärtämisessäni, vaan sisarena, jota minun tulisi auttaa niin paljon kuin voimani vain sallivat. Pidättäydyin huomioimasta hänen toista aviomiestään tunkeilijana, joka oli muuttanut suunnitelmani. Pikemminkin huomioin hänet veljenä, joka tarvitsi apua. Sitä apua, jota kykenin tarjoamaan omalla kokemuksellani. En enää katsonut lasteni olevan omaisuuttani, vaan erittäin rakkaita kumppaneita, ja se velvoitti minua jakamaan heille hyödyt uusista tiedoistani sekä tukemaan heitä henkisesti niin paljon kuin vain voin.

Sen jälkeen, kun minut oli pakotettu tuhoamaan harhakuvat omasta tärkeystäni, tunsin toisenlaisen rakkauden asettuvan sydämeeni.

¹ Katso Nosso Lar kappale 49. – Kh.

Maalliset tunteet olivat poistuneet minusta, mutta pystyin vastaanottamaan ne korkeimmat suunnitelmat, jotka olivat hahmotelleet erilaisen suunnan kohtalolleni. Olin alkanut kuulla maailmankaikkeuden tietoisuuden syvällisen ja jumalallisen kutsun.

Vasta nyt ymmärsin, kuinka kaukana olin elänyt niistä ylevistä Laeista, jotka hallitsivat ihmisen kehitystä.

Luonto toivotti minut tervetulleeksi rakkauden hurmalla, ja sen äänet olivat nyt paljon voimakkaampia kuin henkilökohtaisten kiinnostuksen kohteitteni äänet. Vähä vähältä aloin niittää iloa kuuntelemalla luonnon salaperäisiä opetuksia ylevässä hiljaisuudessa. Yksinkertaisimmat luonnonvoimat olivat alkaneet saada tavallisuudesta poikkeavan merkityksen. Avokätisesti minut luokseen ottanut henkisiirtokunta paljasti uusia piirteitä määrittelemättömästä kauneudesta. Lintujen siipien kahina, tuulen kuiskaus ja auringon valo tuntuivat saavuttaneen sieluni täyttäen ajatukseni ihmeellisellä harmonialla.

Sanoinkuvaamaton ja kaunis henkielämä oli avannut loistavan sisäänkäyntinsä.

Tähän asti olin elänyt Nosso Larissa² kuin sairas vieras loisteliaassa palatsissa. Olin ollut täysin kietoutunut itseeni, joten olin ollut kykenemätön hahmottamaan Nosso Larin lumoa ja ihmeitä.

Henkisesti kohottavaasta keskustelusta oli tullut välttämättömyys.

Aikaisemmin minulla oli tapana kiduttaa sieluni maapallon muistoilla. Aikaisemmin arvostin eri henkitovereitten dramaattisia kamppailukertomuksia. Muistelin omaa tapaustani ja hullaannuin mahdollisuudesta takertua jälleen kerran maanpäällisiin sukulaisiini ja turvautua ala-arvoisiin sitesiin.

Mutta nyt... olin täysin menettänyt intohimoni arvottomampiin asioihin. Edes potilaiden kertomat tarinat Oikaisujaostoissa eivät kiinnostaneet minua niin paljon kuin ennen. En enää halunnut tietää, mistä nuo onnettomat olennot olivat tulleet, enkä enää urkinut heidän kokemiaan seikkailuja alemmilla tasoilla. Sen sijaan etsin apua tarvitsevia veljiä ja sisaria. Halusin tietää, kuinka pystyisin olemaan heille hyödyksi.

Hahmotettuaan tämän minussa tapahtuneen syvällisen muutoksen Narcisa sanoi eräänä päivänä:

”Andre ystäväni, olet läpikäynyt henkisen uudistumisen. Tällaisina aikoina äärettömän suuret henkiset ongelmat hyökkäävät sydämiimme. Muista miettiä Jeesuksen evankeliumia! Tiedän, että olet kokenut sanoinkuvaamatonta iloa ollessasi yhteydessä maailmankaikkeuden harmoniaan sen jälkeen, kun jätit eriskummalliset suunnitelmasi. Mutta tiedän myös, että ilon ruusujen ja toiveillesi avautuvien uusien polkujen

² Henkisiirtokunta, joka kuvataan Andre Luizin edellisessä kirjassa Nosso Lar. – Kh.

ohella on myös ollut uupumuksen piikkejä niiden alempiarvoisten teiden varsilla, jotka olet jättämässä taaksesi. Sydämesi on malja, jota jumalalliset sarastuksensäteet valaisevat, mutta sen ovat tyhjentäneet ne maalliset tuntemukset, jotka täyttivät sen useiden vuosisatojen ajan.”

Itse en olisi pystynyt muotoilemaan tuollaista tarkkaa kuvausta henkisestä tilastani. Narcisa oli oikeassa. Äärimmäinen ilo virtasi todella hengessäni, mutta se oli kytketty käsittämättömän väsymyksen tunteeseen alempiluonteisten asioiden suhteen. Tunsin itseni vapaaksi useista raskaista kahleista, mutta minulla ei enää ollut kotia, vaimoa eikä rakkaita lapsiani. Palasin usein entiseen kotiini ja työskentelin siellä kaikkien hyväksi, mutta se ei oikeasti innostanut minua. Omistautunut ystäväni oli ollut oikeassa. Sydämeni oli todella loistava malja – kylläkin tyhjä sellainen. Hänen määritelmänsä oli koskettanut minua.

Tunnistaen äänettömät kyyneleeni Narcisa lisäsi:

”Täytä maljasi Hänen iankaikkisella vedellä, joka on jumalallinen antaja. Andre, me kaikki olemme sydämemme maaperässä Kristuksen taimen haltioita. Sellaisen ajanjakson aikana, jonka läpi nyt olet kulkemassa, meidän on helpompi kehittyä onnistuneesti, jos tiedämme, miten mahdollisuuksia käytetään hyväksi. Niin kauan kuin ihmisten mielet uppoutuvat ainoastaan järkeilyyn ja tekevät laskelmia, Jeesuksen evankeliumi tuntuu olevan ihmisille vain kokoelma tavallisia opetuksia. Kun heidän korkeammat näkemyksensä heräävät, he kuitenkin ymmärtävät, että Mestarin opetukset elävät omaa elämäänsä. Nuo opetukset nostavat heidän mielilleen tiedostamattomia ilmaisuja siinä määrin, että he yrittävät ylentää itsensä Isän työkaluiksi. Kun kasvamme Herrassa, myös hänen opetuksensa kasvavat näkemyksessämme. Tehkäämme hyvää kultaseni! Täytä maljasi jumalallisen rakkauden voiteella! Koska olet jo tuntenut uuden sarastuksen säteet, kävele luottavaisesti uuteen päivään!”

Ja tietäen ihmisluonteeni ja innostukseni hektiseen työhön, hän lisäsi ystävällisesti:

”Olet työskennellyt riittävän kauan täällä Jaostoissa, joissa minä olen valmistellut itseäni seuraavaan ruumiilliseen elämään. En voi tulla kanssasi, mutta uskon, että sinun kannattaa hyödyntää uudet palvelukurssit Viestintäministeriössä³. Useat työtovereistamme on koulutettu antamaan apua jälleensyntyneille. He työskentelevät sekä näkyvässä että näkymättömässä maailmassa, ja heitä kaikkia johtavat arvostetut ohjaajat. Saattaisit nauttia uusista kokemuksista, oppia paljon ja antaa loistavan henkilökohtaisen panoksen. Miksi et kokeilisi sitä?”

³ Yksi niistä kuudesta ministeriöstä, joihin Nossos Lar on jaettu. Katso Nossos Lar kappale 8. – Kh.

Ennen kuin pystyin kiittämään Narcisaa tästä arvokkaasta ehdotuksesta, hänet kutsuttiin palveluun Jaostoihin. Hän jätti minut odotusten valtaan. Velvollisuuteni olivat nyt erilaiset kuin mitä aiemmin olivat olleet.